

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Vogelverschrikker en de Blikken Houthakker

In het land van Oz woonden twee merkwaardig gemaakte mannen die de beste vrienden waren. Ze waren zoveel gelukkiger als ze samen waren dat ze zelden apart waren; toch hielden ze ervan af en toe uit elkaar te gaan, zodat ze konden genieten van het plezier elkaar weer te ontmoeten.

Een daarvan was een vogelverschrikker. Dat betekent dat hij een pak was van blauwe kleding, gevuld met stro, waarop een rond stoffen hoofd was vastgemaakt, gevuld met zemelen om het in vorm te houden. Op het hoofd waren twee ogen, twee oren, een neus en een mond geschilderd. De Vogelverschrikker was nooit zo'n succes geweest in het verjagen van kraaien, maar hij was er trots op een superieure man te zijn, omdat hij geen pijn voelde, nooit moe was en niet behoefde te eten of drinken. Zijn hersens waren scherp, want de Tovenaar van Oz had spelden en naalden in de hersenen van de Vogelverschrikker gestoken.

De andere man was helemaal van blik gemaakt, zijn armen en benen en hoofd waren slim in elkaar gezet zodat hij ze vrij kon bewegen. Hij stond bekend als de Blikken Houthakker, omdat hij ooit een houthakker was geweest, en iedereen hield van hem omdat de Tovenaar hem een uitstekend hart van rood pluche had gegeven.

De Blikken Houthakker woonde in een prachtig blikken kasteel, gebouwd op zijn landgoed in Winkie Land, niet ver van de Smaragdstad van Oz. Het had mooie tinnen meubels en werd omgeven door mooie tuinen waarin veel tinnen bomen en perken van tinnen bloemen stonden. Het paleis van de Vogelverschrikker was niet ver weg, aan de oevers van een rivier, en dit paleis had de vorm van een enorme maïskolf.

Op een ochtend ging de Blikken Houthakker op bezoek bij zijn vriend de Vogelverschrikker, en omdat ze niets beters te doen hadden, besloten ze een boottocht op de rivier te maken. Dus stapten ze in de boot van de Vogelverschrikker, die gemaakt was van een grote maïskolf, uitgehold en aan beide uiteinden en langs de randen versierd met juwelen. Het zeil was van paarse zijde en glinsterde vrolijk in de zonneschijn.

Er stond die dag een lekker briesje, dus de boot gleed snel over het water. Na verloop van tijd kwamen ze bij een kleinere rivier die uit een diep bos stroomde, en de Blikken Houthakker stelde voor om deze stroom op te varen, omdat het koel en schaduwrijk zou zijn onder de bomen van het bos. Dus de Vogelverschrikker, die aan het stuur was, draaide de boot de stroom op en de vrienden praatten verder met elkaar over oude tijden en de prachtige avonturen die ze hadden beleefd tijdens het reizen met Dorothy, het kleine meisje uit Kansas. Ze waren zo diep in gesprek dat ze niet merkte dat de boot nu door het bos voer en dat de stroom steeds smaller en krommer werd.

Plots keek de Vogelverschrikker op en zag vlak voor hen een grote rots.

"Pas op!" schreeuwde hij; maar de waarschuwing kwam te laat. De Blikken Houthakker sprong overeind op het moment dat de boot tegen de rots botste, en door de botsing verloor hij zijn evenwicht. Hij viel om en viel overboord en omdat hij van tin was gemaakt, zonk hij in een oogwenk naar de bodem van het water en bleef daar languit liggen, met zijn gezicht naar boven.

Onmiddellijk wierp de Vogelverschrikker het anker uit, om de boot op die plek te houden, en toen leunde hij over de kant en keek bedroefd door het heldere water naar zijn vriend.

"Jeetje!" hij riep uit; "wat een pech!"

"Dat is het inderdaad," antwoordde de Blikken Houthakker, op gedempte toon sprekend omdat er zoveel water op hem lag. 'Ik kan natuurlijk niet verdrinken, maar ik moet hier blijven liggen tot je een manier vindt om me eruit te krijgen. Ondertussen trekt het water in al mijn gewrichten en zal ik zwaar verroest raken voordat ik gered kan worden.'

"Dat klopt," beaamde de Vogelverschrikker; "Maar wees geduldig, mijn vriend, dan duik ik naar beneden om je te halen. Mijn stro roest niet en is gemakkelijk te vervangen als het beschadigd is, dus ik ben niet bang voor het water."

De vogelverschrikker nam zijn hoed af en dook vanaf de boot in het water; maar hij was zo licht dat hij bleef drijven en hij kon de Blikken Houthakker niet bereiken met zijn uitgestrekte stroarmen. Dus dreef hij naar de boot en klom erin, terwijl hij zei:

"Wanhoop niet, mijn vriend. We hebben een extra anker aan boord, en ik zal het om mijn middel binden, zodat ik kan zinken."

"Doe dat niet!" riep de tinnen man. 'Dat zou jou ook op de bodem vastzitten en we zouden allebei hulpeloos zijn.'

"Dat is waar," zuchtte de Vogelverschrikker, zijn natte gezicht afvegend met een zakdoek; en toen slaakte hij een kreet van verbazing, want hij ontdekte dat hij één geverfd oog had weggeveegd en nu nog maar één oog had om mee te zien.

"Wat vreselijk!" zei de arme Vogelverschrikker. 'Dat oog moet met waterverf zijn geschilderd in plaats van met olie. Ik moet oppassen dat ik het andere oog niet afveeg, want dan zou ik helemaal niet kunnen zien om je te helpen.' Een kreet van elfachtig gelach klonk door de lucht en toen hij omhoog keek, zag de Vogelverschrikker de bomen vol zwarte kraaien, die erg geamuseerd leken door het eenogige gelaat van de stroman. Hij kende de kraaien goed en ze waren meestal vriendelijk tegen

hem geweest omdat hij ze nooit had laten denken dat hij een echte man was – het soort man waar ze echt bang voor waren.

"Niet lachen," zei hij; "u kunt op een dag zelf een oog verliezen."

"Als we ooit een oog zouden verliezen, zouden we er niet zo grappig uit kunnen zien als jij," antwoordde een oude kraai, de koning van hen. "Maar wat is er misgegaan?"

"De Blikken Houthakker, mijn beste vriend en metgezel, is overboord gevallen en ligt nu op de bodem van de rivier," zei de Vogelverschrikker. 'Ik probeer hem er weer uit te krijgen, maar ik vrees dat het me niet zal lukken.'

"Wel, het is makkelijk genoeg," verklaarde de oude kraai. "Bind een touwtje aan hem vast en al mijn kraaien zullen naar beneden vliegen, het touw vastpakken en hem uit het water trekken. We zijn hier met honderden, dus onze verenigde kracht zou veel meer kunnen optillen dan dat."

"Maar ik kan geen touwtje aan hem vastmaken," antwoordde de Vogelverschrikker. "Mijn stro is zo licht dat ik niet door het water kan duiken. Ik heb het geprobeerd en ik heb mijn oog daarmee verloren."

'Kun je het niet met vissen proberen?'

"Ah, dat is een goed idee," zei de vogelverschrikker. "Ik zal een poging wagen."

Hij vond een vislijn in de boot, met een stevige haak aan het uiteinde ervan. Er was geen aas nodig, dus liet de Vogelverschrikker de haak in het water vallen tot hij de Houthakker raakte.

"Maak het haakje aan zijn lichaam vast," zei de kraai, die nu op een tak zat die ver uitstak en zich over het water boog.

De Vogelverschrikker probeerde dit, maar omdat hij maar één oog had, kon hij niet goed zien.

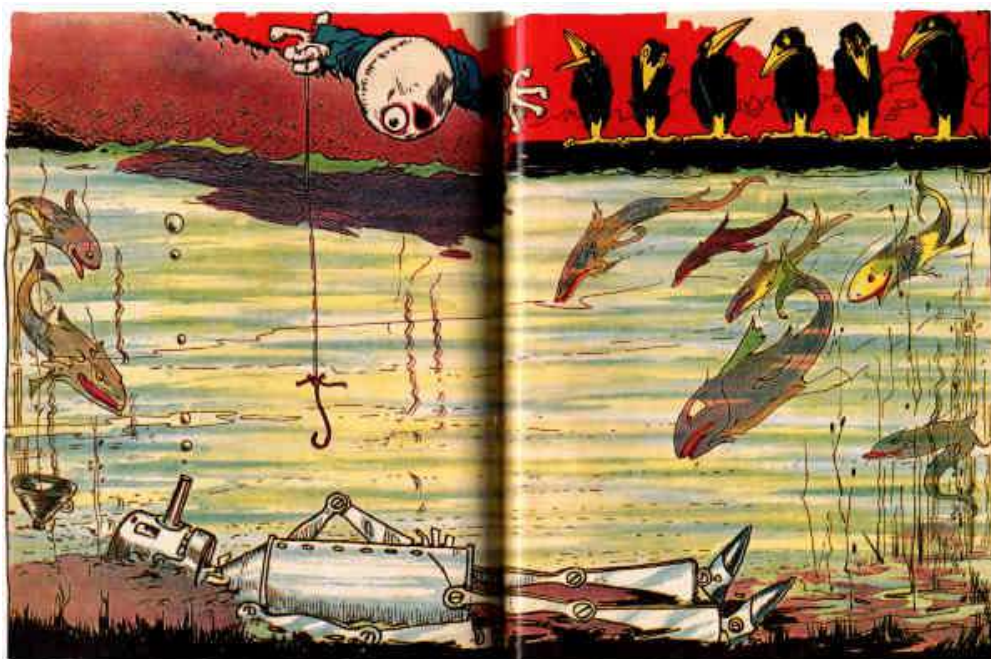
"Schiet op, alsjeblieft," smeekte de Blikken Houthakker; "Je hebt geen idee hoe vochtig het hier beneden is."

"Kun je niet helpen?" vroeg de kraai.

"Hoe?" vroeg de tinnen man.

"Vang de lijn en doe hem om je nek."

De Blikken Houthakker deed de poging en na verschillende keren lukt het om de lijn om zijn nek te draaien en maakte hem stevig vast. "Goed!" riep de Koning Kraai, een ondeugende oude kerel. 'Nou, dan pakken we allemaal de lijn en trekken je eruit.'

Meteen was de lucht gevuld met zwarte kraaien, die elk het koord met snavel of klauwen vastgrepen. De Vogelverschrikker bekeek ze met veel belangstelling en vergat dat hij het andere uiteinde van de lijn om zijn eigen middel had gebonden, zodat hij deze niet zou verliezen tijdens het vissen op zijn vriend.

"Allemaal samen!" gilte de koningskraai, en met groot geklapper van vleugels stegen de vogels de lucht in. De Vogelverschrikker klapte vrolijk in zijn handen toen hij zijn vriend uit het water de lucht in zag trekken; maar het volgende moment was de stroman zelf in de lucht, wild schoppend met zijn opgezette benen; want de kraaien waren recht omhoog gevlogen tussen de bomen door. Aan het ene uiteinde van de lijn bungelde de Blikken Houthakker, die aan de nek hing, en aan de andere kant de Vogelverschrikker, die aan zijn middel hing en zich vastklampte aan het losse anker van de boot, die hij had gegrepen in de hoop zichzelf te redden.

"Hallo, wees voorzichtig!" schreeuwde de Vogelverschrikker naar de kraaien. 'Breng ons niet zo hoog. Land ons op de oever van de rivier.'

Maar de kraaien waren uit op kattenkwaad. Ze vonden het een goede grap om de twee lastig te vallen, nu ze hen gevangen hielden.

"Nu zijn de rollen omgedraaid!

De kraaien maken de vogelverschrikker bang!" grinnikte de ondeugende Koning Kraai, en op zijn bevel vlogen de vogels over het bos naar waar een lange dode boom hoger stond dan alle andere bomen. Helemaal bovenaan was een kruis, gevormd door twee dode takken, en in het kruis lieten de kraaien het midden van de lijn vallen. Toen vlogen ze weg, schaterend van het lachen, en lieten de twee vrienden hoog in de lucht hangen - een aan elke kant van de boom.

Nu was de Blikken Houthakker veel zwaarder dan de Vogelverschrikker, maar de reden dat ze zo mooi in evenwicht waren, was dat de stroman zich nog steeds vastklampte aan het ijzeren anker. Daar hingen ze, nog geen drie meter uit elkaar, maar ze konden de boomstam niet bereiken.

'Laat dat anker in vredesnaam niet vallen,' zei de Blikken Houthakker bezorgd.

"Waarom niet?" vroeg de vogelverschrikker.

"Als je dat deed, zou ik op de grond tuimelen, waardoor mijn blik door de val ernstig zou worden ingedeukt. Ook zou je de lucht in schieten en ergens tussen de boomtoppen neerkomen."

"Dan," zei de Vogelverschrikker ernstig, "zal ik het anker vasthouden."

Een tijdje bungelden ze allebei zwijgend, terwijl de bries ze zachtjes heen en weer wiegde. Uiteindelijk zei de blikken man: "Dit is een noodgeval, vriend, waar alleen hersens ons kunnen helpen. We moeten een manier bedenken om te ontsnappen."

"Ik zal het denkwerk doen," antwoordde de Vogelverschrikker. "Mijn hersenen zijn het scherpst."

Hij dacht zo lang na dat de blikken man moe werd en probeerde van houding te veranderen, maar ontdekte dat zijn gewrichten al zo erg waren geroest dat hij ze niet meer kon bewegen. En zijn oliekan lag in de boot. 'Denk je dat je hersens verroest zijn, vriend?' vroeg hij met zwakke stem, want zijn kaken konden nauwelijks bewegen.

"Nee, nee. Ik heb eindelijk een idee!"

En hiermee sloeg de Vogelverschrikker met zijn handen tegen zijn hoofd, het anker vergetend, dat op de grond viel. Het resultaat was verbluffend; want, precies zoals de tinnen man had gezegd, vloog de lichte vogelverschrikker de lucht in, zeilde over de top van de boom en landde in een braamstruik, terwijl de tinnen man plat op de grond viel en landde op een bed van droge bladeren, waardoor hij helemaal niet ingedeukt was. De gewrichten van de Blikken Houthakker waren echter zo verroest dat hij zich niet kon bewegen, terwijl de doornen de Vogelverschrikker gevangen hielden.

Terwijl ze in deze droevige toestand verkeerden, hoorden ze het geluid van hoeven en langs het bospad reed de kleine tovenaars van Oz, gezeten op het Houten Zaagpaard. Hij glimlachte toen hij de eenogige kop van de vogelverschrikker uit de braamstruik zag steken en

hij hielp de arme stroman uit zijn gevangenis.

"Dank je, lieve Toveraar," zei de dankbare

Vogelverschrikker. "Nu moeten we de oliebus pakken en de Blikken Houthakker redden."

Samen renden ze naar de oever van de rivier, maar de boot dreef midden in de stroom en de tovenaar moest een paar magische woorden mompelen om hem naar de oever te lokken, zodat de

vogelverschrikker het oliekannetje kon pakken. Toen renden ze terug naar de blikken man, en terwijl de Vogelverschrikker elk gewricht zorgvuldig smeerde, bewoog de kleine Toveraar de gewrichtsdelen zachtjes heen en weer totdat ze vrij werkten. Na een uur van deze arbeid stond de Blikken Houthakker weer op de been, en hoewel hij nog een beetje stijf was, slaagde hij erin naar de boot te lopen.

De tovenaar en het houten paard stapten ook aan boord van het maïskolfvaartuig en samen keerden ze terug naar het paleis van de vogelverschrikker. En de Blikken Houthakker besloot om niet weer in de boot te gaan.

